

der altid Trængsel her i den grundtvigske Menigheds uanselige Moderhjem. Vel var det snart længe, siden den store Kirkefaders egen Røst havde lydt der; men hans Aand rugede endnu over Stedet, og fra hele Landet søgte Folk dertil som til en hellig Plet, hvor Gud paany havde aabenbaret sig for sit Folk i en brændende Tornebusks Lignelse.

Per fik sig med Besvær arbejdet frem til en Staaplads ved den ene Sidevæg. Gennem et Par Vinduer paa den modsatte Side skinnede Solen festligt ind og lagde som en Glorie omkring Hovedet paa alle dem, der sad i Nærheden af Kirkens Midtergang. Og nu kom Præsten for Alteret, og Orgelet præluderede, og Salmesangen begyndte.

Blandt de mange glorieomstraaede Hoveder var der et, som, uden at han blev opmærksom derpaa, ofte vendte sig hen imod ham med et lyst Øjepar under mørke, sammenvoksede Bryn. Først midt i anden Salme fangede det hans Blik; og pludselig foer det igennem ham, idet han genkendte sin Søster Signe. Ved Siden af hende sad hans yngre Brødre, Tvillingerne. De sad Skulder mod Skulder og saae i en fælles Salmebog og havde aabenbart endnu ikke faaet Øje paa ham.

Han følte, at Blodet strømmede ham hedt til Kinderne, og han kunde næsten ikke faa sig til at